

ka po obchodech prodali. Žádné zásoby jsme si nikdy nedělali. Prostě když jsme fakt nutně potřebovali na kino nebo na melasu nebo na něco, tak jsme tam občas vlezli.

Přemýšleli jsme se Zdeňkem, co budeme dělat. Kde seženeme osmnáct beden? Ale konec jsme nemuseli ani hnout prstem. Měli jsme fakt děsnou kliku. A ještě fůru štěstí k tomu dohromady. Druhý den starému Novnému tu sodovkárnu sebrali. A indiána s třísníčkama na sicu mu taky znárodnili. A měl hovno. A mohl si jít stěžovat! Ani k soudu nás nedal. K soudu dali naopak oni jeho. A pak už jsme tam mohli chodit krást, jak jsme chtěli.

Hajzl pes

„Pohni, blbče, nebo tam nebudeme ani za rok,“ řekl Tutela. A schválně ještě přidal. Tak jsem ho teda doklusal.

Vyrazili jsme z Domova hnedka po obědě, abysme byli k večeri zase zpátky, aby nikdo nenadával. Bylo děsné horko. Ale museli jsme si vzít gatě, poněvadž jsme potřebovali kapsy. Každý jsme museli mět šnajdru a nasekané olovo a zezavé hřebíky a nikdo to nesměl vidět. Šli jsme přes celé město, až někam k Vídeňskému mostu.

Na ten konec města teda moc nechodíme, ale předevčirem tam Tutela našel další bezva zahrada s jahodama a museli jsme tam nutně něco udělat. A tak jsme šli. Teda on šel a já jsem za ním poklusal. On už se nemohl dočkat, abysme tam byli.

Po cestě jsme ani moc nemluvíli. Tutela dělal kroky jak slon a já jsem ho musel furt dobíhat.

„Co když tam nikdo nebude?“ řekl jsem.
„Tak dožereme ty jahody,“ řekl Tutela.
„I kdyby tam měl těch čoklů sto padesát. To mu teda ne-ndaruju.“

„Svíňa chlap. Kvůli podělaným jahodám!“ řekl jsem.

Byl děsný hic. Jak jsem dycky viděl, že končí stín od baráků, tak jsem už vůbec nemohl. Tutela furt říkal, že už-za rohem, a za rohem zase za rohem, ale já jsem věděl, že to říká jenom kvůli mně, abych šel s ním, abych se nevrátil. Ale jak jsme podlezli most a potom se běhli dolů k zahrádkám, tak už Tutela neříkal nic. Hnedka jsem věděl, že už jsme tam.

„Počkej tady. A d-dávej bacha, ať nás nikdo nevidí,“ řekl Tutela. A zalezl do koziček. Ty rostou všude. Za chvílku z nich zase vylezl.

„Jdeme,“ řekl. A zmizel v tom křovisku. Vlezl jsem tam za ním.

V křoví byla vyslapaná cestička a jen sem tam na ní leželo suché hovno a bzučely tam muchy. Vylezli jsme u cihlové zídky, na které byl natažený ostnatý drát. Ale našťást se o tu zídku opíral smradlavý ořešák, a tak jsme na něho vylezli. Tutela je starší, tak lezl první.

„Bacha, Bene, na zdi je sklo,“ řekl Tutela.

Ale mluvil tak potichu, že jsem ho skoro neslyšel. Neříkal jsem nic. Ale dával jsem bacha. Na zdi byly skleněné střepy zalité v betonu. Když jsme vylezli na strom, krásně jsme viděli do zahrady. A už jsem viděl i ty jahody. Hnedka vedle byly kvítka přivázané ke klackům s lesklýma, všelijak barevnýma gulama. O moc většíma, než míváme o Vánocích na stromečku. Byly to úplné baně.

„Vidíš tam ten ry-rybíz?“ řekl Tutela potichu. „Tam jsem zrovna sral, když na mě pustil toho hajzla psa. Šak kdybych neměl stažené gatě...“

„Skočíme dolů?“ řekl jsem.

„Ch-chčeš, aby tě taky kousl do prdele? Šak on vyleze. Ty gatě mu nedaruju. Ani ty fac-ky,“ řekl Tutela a vytáhl z kapsy svoju šňajdu. On ju má s drátovýma parůžkama a s černýma gumama. Já mám jenom s gumou do trenýrek a s kůžičkou ze staré polobotky, kterou jsem našel na smetišti za stadiónem. Ale taky nese daleko.

Ať jsem se díval, jak chtěl, tak jsem v zhradě nikoho neviděl. Ani toho hajzla psa, o kterém Tutela každému vykládal. A slíboval mu děsnou pomstu. Však kvůli němu jsme teď seděli na stromě.

„Nikdo tady není,“ řekl jsem. A byl jsem zklamaný. Seděli jsme na tom smradlavém stromě a čekali, jestli něco bude. Ale moc jsem tomu nevěřil. Tutela taky někdy kecá. Třeba si ty gatě roztrhl, když sral v akátovém křoví. A teďka to svádí na psa.

„Zku-zkusíme to,“ řekl Tutela.

Nahmatal v kapse kus olova a dal ho do kožky. Natáhl pořádně gumu a plc! Jedna ta velká skleněná gula na klacku byla fuč. Tutela umí ze šnajdry střilet jak nikdo. Já takovou trefu nemám. Ale on je taky o hodně starší a má lepší šnajdru.

V zahradě se ale jinak nic nešustlo. Ani nikdo na nás neřval. Ani žádný čokl nevylezl. Vůbec nic.

„Neříkal jsem to? Dneska tady není. Pojď pryč,“ řekl jsem.

Tutela neřekl nic. Jenom vytáhl z kapsy druhé olůvko a plc! Plcla další barevná gula na klacku. Ale furt bylo ticho.

„Teď ty,“ řekl Tutela.

Vybral jsem si červenou. Natáhl jsem tu svoji gumu do trenek, jak jsem mohl nejvíc, ale netrefil jsem.

„Co je?“ řekl Tutela.

„Hovno,“ řekl jsem.

Znovu jsem natáhl gumu a zamířil, co jsem mohl, ale zase vedle. A přitom ty gule byly skoro pod náma. Skoro jsem se v nich viděl. Kdybych měl hřebínek, tak bych se mohl učesat.

„T-ty vole, Bene, půjč mně ju,“ řekl Tutela. A vzal si moji šnajdru. Natáhl gumu a plc! Rozsypala se další gula.

„Musíš pořádně mířit,“ řekl Tutela.

A tak jsem pořádně mířil a plc! Těsně vedle. Mířil jsem na modrou, která byla ze všech nejkrásnější. Podíval jsem se na Tutelu, ale Tutela už mířil na jinou.

Rozhodli jsme se, že za toho hajzla psa jim rozstřílíme všechny ty lesklé gule, co jich tam bylo. Zrovna jsem hledal v kapse zezavý hřebík a náhodou jsem se podíval dolů. A! Hřbklo ve mně. Myslel jsem, že leknutím spadnu ze stromu. Úplně se mi sevřel krk. Ani jsem to nemohl Tutelovi říct. Přímo pod náma stál ten sviňa chlap.

„Vy hajzlové! Konečně vás mám! Vy kazisvětí svinský!“ nadával chlap, který se drápal za náma na strom. A chmatal po nás.

„Okamžitě slezte, usoplenci, nebo vás sun-

dám hákem, vy kriminálníci," supěl ten chlap. Byl to starý nasraný fotr, ale už se držel větve, na které jsem stál. Nevěděl jsem honem, co mám dělat. Celý jsem byl zkoprnělý. Ale Tutela mu fest dupl na ruku, chlap zařval a spadl dolů do těch suchých hoven.

Už jsme na nic nečekali. Tutela přskočil ostnatý drát rovnou do zahrady. A já hnedka za ním. To ten chlap nečekal. On se válel v křoví za zídkou a my byli v jeho zahradě. Všichni říkají, že Tutela je trošku bzum bzum. Ale Tutela má bezva nápady. Tutela říkal, že nás nikdo chytit nikdy nesmí, protože by nás poslali do polepšovny. A to je ještě o hodně horší než to, kde jsme. Utkali jsme přes zahradu k fůře dřeva u zídky na druhé straně zahrady. Fofrovali jsme teda přes záhonky a brali jsme roha, když najednou někdo z křoví za námi vyběhl pes jak tele. Kde se vzal, tu se vzal, ale fofroval za nama. Tutela najednou zabrzdil. Ohlédl jsem se a viděl jsem, že je to v prdeli. Ten chlap už taky skákal ze zídky do zahrady a taky hurá za nama. Ale to už Tutela natáhl svoji drátovou šnajdru s černýma gumama. Když Tutela má něco říct, tak to trvá pět hodin, než to ze sebe

dostane. Ale když má vystřelit ze šnajdry, nikdo nestačí říct ani bé. Ani ten hajzl pes. Jenom jsem za sebou zaslechl kvičení, jak když se prase zapíchne. Ale já jsem se nezastavil. Měl jsem děsný strach, že mě ten chlap chytne. Jenom jsem slyšel za sebou, jak ten pes děsně kvičí. To ti patří, hajzle jeden! Říkal jsem si. Kdo ví, jestli jsem si to říkal, ale mysltel jsem si to.

Byl jsem na hromadě dřeva a zrovna jsem se už chystal přskočit zídku na ulic, když i Tutela vyskočil na hromadu dřeva, jenomže ten chlap ho čapl za nohu a strhl ho dolů. Jenom jsem zahlédl Tutelu, jak letí po držce.

„Už tě mám, ty sviño!“ řval ten chlap. A klečel na Tutelovi a třískal ho pěstí do ksichtu. Čučel jsem jak blbý. Nevěděl jsem, co mám dělat. Nejradši bych byl už pryč. Najednou jsem vytáhl kus olova z kapsy a dal jsem ho do šnajdry. Natáhl jsem tu gumu do trenek, jak jsem mohl nejvíc, a plc!

Chlap zařval a svalil se tlamou do záhonku. Žral hlinu. A hnedka napoprve! Tutela vyskočil a už byl taky na hromadě dřeva.

„To-to máte za to, že p-pouštíte na lidi psa!“ koktal Tutela. Bál jsem se, že než to vy-

koktá, tak nás ten chlap zase čapne. Tak jsem radši honem přiskočil zídku.

„Vy hajzlové! Vy svině svinský, kdo vás tak vychová!“ brečel za nama ten chlap.

Ale to už jsme utěkali opačným směrem kolem řeky k Vídeňskému mostu. A vzali jsme to přes Vídeňák, abysme se schovali v lese, kdyby něco. Aťaky aby nevěděl, že jsme z Domova. Domov je na úplně jiné straně. Teprve u sračkárný jsme se zastavili. Myslel jsem, že vyplívnu dušu. A děsně mě píchalo v boku. Tutela měl tlamu celou od hlíny a z nosu mu ještě valila červená. Tak jsme do Domova nemohli přijít. To by se nás hnedka vyptávali a kdo ví co ještě. Museli jsme dělat, že nic. Tutela si umyl v řece ksicht. A křenil se. On se normálně nekřenil. Ale fakt se křenil!

„Kurva, to bylo! Toho h-hajzla psa jsem trefil rovnou do drážky. Ten se ještě dlouho nenažere ani nevysere,“ řekl Tutela.

„Ty vole, ale ty máš taky trefu, Bene,“ řekl Tutela. „Víš co? Udělám ti šnajdru, jako mám já. A budeme chodit spolu.“

„Kecáš,“ řekl jsem.

„N-nekecám,“ řekl Tutela.

Musel jsem se celou cestu řehtat. Fakt. Ani jsem si nemyslel! Ani jsem si nemyslel, že to tak šťastně dopadne.

„Pře-přestaň se řehtat, blbče,“ řekl Tutela, když už jsme přicházeli k Domovu. „Musíme d-dělat, že nic.“